

L'ombra de Serra

Partit dels Socialistes de Catalunya

És una llàstima haver d'escriure PSC-PSOE en lloc de PSC. Però els socialistes catalans no volen perdre les sigles. És una mostra més de l'ambigüitat mostrada en el IV

Oriol DOMINGO

no saben com pair l'atzucac en què s'han ficat amb l'afer de l'OTAN.

Havien d'analitzar el paper de l'esquerra i del marxisme. Havien de presentar la seva opció com a dinamitzadora d'aquest espai salvador de tots els mals

Els socialistes catalans aniran a Madrid sense haver enfortit la personalitat de l'organització. Malgrat els intents d'alguns corrents interns, el Congrés del PSC-PSOE rebutjà la supressió de les sigles PSOE. Es limità a demanar un grup parlamentari propi en les cambres legislatives. Fou una demanda feta amb poca convicció. Com sabent des del principi que no serà atesa.

Aquesta dependència

afegiran de seguida que s'adaptaran al que decideixi el PSOE federal i al que dicti Felipe González.

L'ombra de Narcís Serra és decisiva en aquesta ambigüitat. El ministre de Defensa té molt a veure amb el fet que el PSC-PSOE hagi renunciat a la sobirania política i a la capacitat de decisió. Té molt a veure en el fet que, en aquest punt tan significatiu, renunciïn a adoptar una postura clara i deixin la decisió final a mans del PSOE.

Aquest és el moll de l'os. La clau del PSC-PSOE, no la té el primer secretari, Raimon Obiols, sinó Narcís Serra. Serra és un home que pesa dins la Moncloa. Pesa perquè s'ha deixat a casa seva de Sant Cugat del Vallès el socialisme català. L'ombra de Serra plana sobre el socialisme català, i aquest fa el paper que fa.

Es diu que Serra tingué un paper decisiu perquè el Congrés del PSC-PSOE adoptés davant l'OTAN el paper confús i ambigu que ha jugat. Els fets ho confirmen. Pocs dies després, mentre a València, Barcelona i Madrid, hi havia manifestacions en contra de la continuació de l'Estat espanyol dins l'Aliança Atlàntica, Serra anava a Brussel·les a les reunions del Comitè dels Plans de Defensa de l'OTAN.

Hi ha raons en contra de l'OTAN. Hi ha raons a favor. El que és inacceptable és que gent que es va comprometre a fer un referèndum per a sortir-ne ara digui que en convocarà —si és que ho fa— un per a quedar-s'hi. En tot cas, la contribució del PSC-PSOE al Congrés del PSOE és trista, ambigua, despersonalitzada. El socialisme català pesa ben poc dins el socialisme espanyol.



Serra és, alhora, l'home del PSC a Madrid i el del PSOE a Barcelona

Arxiu

Congrés del PSC-PSOE, celebrat a la darrera de novembre a Barcelona. Aquelles sessions congressuals havien de servir per a plantejar-se el futur del socialisme català i per a preparar l'imminent XXX Congrés Federal del PSOE.

Els socialistes de Catalunya celebraren el Congrés sota l'impacte de la seva segona derrota electoral consecutiva en els comicis catalans. No han paït aquesta derrota. Tampoc

que pateix la Catalunya oprimida pel pujolisme i per la pobra gent, un milió i mig, que va votar CiU. Havien d'aprofundir en les vies que porten a connectar amb la societat civil. Havien d'aconseguir per al PSC-PSOE una major autonomia davant el PSOE.

Però l'impacte de la derrota i l'afer OTAN diluïren totes aquestes qüestions. I l'aportació que poden fer al Congrés del PSOE és ben pobra.

del PSC-PSOE en relació al PSOE es mostra també en l'assumpte OTAN. Hi va haver un moment en què semblava que arribarien al Congrés Federal del socialisme espanyol amb una clara postura contrària a l'OTAN. A l'hora de la veritat, la postura adoptada és ambigua, com ho han denunciat els comunistes del PSUC. El PSC-PSOE va a Madrid com demanant perdó pel fet que no els agradi que Espanya estigui a l'OTAN. I